

NEUROSIST

Koray Karatay

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak tasarımı

Yusuf Anar

YAYINEVİ

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Pazarlama ve Tic. Ltd. Şti

İstasyon yolu sokak No.3/1 Altın-tepe

Maltepe /İstanbul- Tel: 0(216) 3011213

Sertifika No. 47456

ISBN: 978-625-7237-43-7

1.Baskı: Şubat 2022

Baskı ve Cilt

Vadi Grafik Tasarım ve Reklam Ltd. Şti

Yenimahalle/ ANKARA

Sertifika No: 47479

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen, tanıtım amaçlı altınların dışında alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

NEUROSIST

Kendi yaptıklarımızdan ne kadar farklıyız?

Koray Karatay

@Krykaratay

Bölüm 1: ‘???’

İssiz bir ormanın üstündeki simsiyah gökyüzü Ay’ı rehin almış, ormanı aydınlatmasına müsaade etmiyordu. Altındaki ormanda yaprakların hışıltısı hariç hiçbir ses yoktu; ormanın sakinleri bile dışarı çıkmaya korkuyorlardı. Dışarıda hiç görülmemiş bir yağmur, neredeyse ormanı sular altında bırakacaktı. Bu kasvetli, korkunç; hiçbir canlı izinin olmadığı yerde çizmesinin yarısı su içinde kalmış yaşlıca bir kadın... Kadın başta hiç hareket etmiyordu. Ormanın ilerisinde görünen, küçücük bir göle öylece bakıyordu. Kurşun gibi gölü delmeye çalışan yağmur damlalarının göle çarpışını boş boş izliyordu. Bir ölü gibiydi; sadece ara sıra gözlerini kırpyordu. Uzun saçları, yılların etkisiyle beyazlamış; yağmurun etkisi ile saç telleri birbirlerine yapışmış hâldeydi.

Kadın göle doğru emin ama küçük adımlarla yürümeye başladı. Rüzgâr da eşlik etmişti onun yürüyüşüne; kadına engel olmuyor, âdeta yardım ediyordu. Uzaktan gördüğü küçücük göl büyümüşü. Hâlâ etrafındaki ağaçların yaprakları, yağmurun azameti karşısında kadına siper olmuşlardı. Bir anda durdu kadın. Kafasını sağa sola çevirmeye başladı; gözleriyle bir şey arıyordu.

“Dur,” dedi bir net olmayan, zor anlaşılan genç bir ses. Bu ses ormanda yankılanıyordu. Yaşlı kadının gözleri hâlâ sesi arıyordu. “Buradan.” diye devam etti ses. Yaşlı kadının gözüne, hafifçe parıldamaya başlayan bir sis bulutu takıldı. Yere oldukça yakındı bulut; ses ise içerisinden geliyordu. Sis bulutu havada süzülür; gölü arkasına alarak ormanın içine daldı. Yaşlı kadın bu garip sisi takip etmeye başladı. Adımları, öncesine göre daha büyüktü ancak eminliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

“Hadi ama daha hızlı.” dedi sis bulutu, sonra hafifçe kıkırdadı. Anlaşılan, kadının içinde bulunduğu durum bulutun hoşuna

gidiyordu. Sisin içinden gelen bu ses, yaşlı kadına gitgide daha tanıdık gelmeye başlamıştı; birini hatırlatıyordu ona. Kadın düşünceler içinde, bulutu takip etmeye devam etti.

Karanlık bir mağaranın önüne gelmişlerdi. İçerisi ormandan bile karanlıktı. Kadın tereddüt etti, kafasını yavaşça sise doğru çevirdi. “Korkaksın, biliyorum,” dedi sis bulutu, bu sefer sesi daha netti. Genç bir kızı andırıyordu; üstelik tanıdık bir genç kızı. Bulut içindeki parıltı biraz daha arttı ve hafifçe kıkırdarken kırmızısı bir ışık yaymaya başladı. “Tamam, yolunu aydınlatırım ben senin,” dedi ve devam etti. “Ama lütfen bu sefer daha hızlı yürü oldu mu?”

Mağaranın içine girdiklerinde sis bulutu öndeydi, kadın ise arkada. Kadın kendini düşüncelerden alamadı. ‘Neden buradaydı? Bu şeyi niye takip ediyordu? Ormana nasıl gelmişti?’ Hiçbirinin cevabı yoktu sadece aklına takılan sorular vardı. “Hepsini cevaplarım sadece yürü.” dedi bulutun içindeki küçük kız sesi. Bu, yaşlı kadının aklına başka bir soru eklemişti. ‘Düşüncelerimi nasıl biliyor?’ Yaşlı kadın iyice yorulmuştu, olduğu yerde durup “Böyle devam edemem, biraz nefeslenebilir miyim?” dedi.

“Pekâlâ, patron sensin.” diye karşılık verdi bulut.

“Hiç öyle gözükmüyor ama.”

“Öyle, öyle sabır tatlım.”

Yaşlı kadın, mağarada bulduğu düz bir taşa oturdu. Sisten gelen parıltı da iyice artmıştı. “Neler oluyor, sen kimsin?” diye sordu sise. Sisin cevabı ilginçti. “Sen.” dedi. Kadın orada bir karar aldı, artık soru sormayı bırakacaktı. Bir anlamı yoktu, çünkü her aldığı cevap daha fazla kafa karışıklığına sebep oluyordu.

Sis tekrar konuşmaya başladı. “Hadi, yeterince dinlendin.”

“Nereden bileceksin ki?”

“Daha az önce karar almadın mı sen?” deyip hafiften kıkırdadı sis bulutu.

Sis önde, kadının omuz seviyesine denk gelen bir yükseklikte süzülüyordu. Kadın olayların kendisine verdiği kafa karışıklığı ile sis bulutunu takip ediyordu. Kadına uzaktan bir ışık huzmesi göründü. Bu onu biraz mutlu etmişti. Sis haklıydı; karanlık yerlerden korkuyordu ve mağarada yaşananlara bakılırsa bulut bunu yüz ifadesinden anlamamıştı. Işık huzmesine iyice yaklaştılar; burası mağaranın bir çıkışı gibiydi.

“Evet, çıkıyoruz, rahatladın değil mi?” dedi ışıldayan sis bulutu. Kadın tam ağzını açacakken bulut tekrar konuşmaya başladı, “Tamam be, gıcık kadın.”

Mağaradan çıktılar. Birlikte ormanda bir yerdeydiler ve yağmur dinmişti. Ay tekrar görünüyordu ama yanlış olan bir şey vardı. Burası oldukça tanıdık geliyordu: yerde ayak izleri, mağaranın giriş bölümü ve birçok küçük detay... Mağaraya girdikleri yeri burası!

“Daha iyi bak.” dedi sis bulutu. Kadın ufka daha dikkatli bakınca fark etti; uzakta küçücük, tanımlayamadığı bir şey vardı. Sise döndü kadın. Sis bulutu, kadının başının etrafında dönmeye başladı. Bulut bir yandan da başka bir şekil almaya başlıyordu. İnceldi, uzadı ve yılanı benzer bir şekil aldı. Işık huzmesi önce ortasında toplandı, daha sonra bir uca yöneldi. İkiye ayrılıp gözleri oluşturdu. Daha sonra ışıklı gözleri ile kadına baktı, bu kırmızı gözlü yılanı sis.

“Hazırsan devam edelim.” dedi sis, sesi artık iyice netleşmişti ancak biraz mekanikti bu sefer. Kadının ufukta gördüğü şeyi doğru beraber yürümeye başladılar. Bu şey kadının görüş alanına girdikçe netleşti; orası, tahtadan bir kulübeydi. Kulübeye doğru yaklaştılar. Kadın kulübeye bir göz attı. Eski tahtadan bir kulübe, camları kırılmış ancak hâlâ bazı parçaları üzerinde, içerisinde görüldüğü kadarıyla bir tahtadan bir oturak ve kırık, diktörtgen şeklinde bir ayna ve tavanda yanmayan bir lamba...

“Burası neresi?”

“Aklındaki sorulara cevap alacağın yer.” Ses, hiç olmadığı kadar robotik bir hâle gelmişti.

İlk defa aklını karıştırmayan bir cevap alan kadın, sesin bu kadar değişmesine aldırmadan kulübenin kapısının olması gerektiği yerden içeri adım attı. Kapının kırılmış olduğu belliydi. Kapı boşluğunun olduğu yerde, menteşeye bağlı bir tahta parçası vardı ancak kulübenin etrafında kapının kalan kısmını görmemişti. İçeri girdi ve oturağa oturdu. Sis, gözlerini kırık aynaya dikti ve “Tanışalım artık.” dedi. Daha sonra hızla kırık aynaya doğru daldı ve aynada kayboldu. Bir anda her yer karardı, kulübe zifiri karanlığa büründü. Kadın ise öylece hiç hareket etmeden duruyordu. Kadın birkaç çatırdama sesi duydu, daha sonra tavandaki lambanın yandığını gördü. Ortalık aydınlandığında aynanın kırık olmadığını fark etti. Oturaktan kalktı ve aynanın karşısına geçti. Net bir yansıma görüyordu; bu, kendisine benziyordu ancak yansımasında et ve deri yoktu, onun yerine metal ve kablolardan oluşan bir robot vardı. Kadın elini kaldırdı. Aynı anda yansımadaki robot da... İşaret parmağıyla yarım ay şekli çizdi, robot da aynısını yaptı. Ne yaparsa yapsın aynısını yapıyordu. Karşısında duran robot âdeta kendi yansımasıydı. “Ben senim.” dedi yansımadaki robot.

Kadın tereddütlü bir şekilde aynaya yaklaştı. Bir parmağıyla aynaya hafifçe dokundu. Ayna dokunduğu yerden biraz cıvıklaştı, yarı kaygan bir sıvı şekline büründü ve yavaşça kadının parmağını kaplamaya başladı. Kadın aynadaki yansımaya baktı. Robotun aynaya uzattığı parmağı da pembemsi bir sıvı ile kaplanıyordu. Kadın elini çekmedi, öylece bütün olanları izledi; hem kendisi hem yansımadaki robot, bir şey ile kaplanıyordu. Önce eli sonra gövdesi, boynu... Kadın gözlerini kapattı ve sakince her şeyin bitmesini bekledi.

Her şey bitmişti, derisinin üzerinde duran bir şey hissetmiyordu. Kadın gözlerini açtı ve tekrar aynaya baktı. Bu sefer aynada kendi, et ve deriden oluşan yansıması vardı. Ellerini kardırıp avuçlarına baktı. Metal, kablo, devreler ve borular... Robot avu-

cunu kapadı; elini iyice sıktı ve aynaya doğru sert bir yumruk savurdu. Aynanın camı parçalandı ve parçaları kulübeye saçıldı.

Robot kendisiydi; hiçbir farkı yoktu, aynı şeyi hissediyordu. İçinden bir ses işitmeye başladı. Sanki biri onu çağırıyordu. “Elizabeth, Elizabeth, Elizabeth!”